



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1357/2025
25.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Градско правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате и утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2393/24 од 24.10.2024. године, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2393/24 од 24.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2393/24 од 24.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2393/24 од 24.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потрђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 336/23 од 08.07.2024. године, којом је обавезан тужени да тужиоцима исплати укупно 13.099.001,81 динара, односно тужиоцу АА 3.589.630,29 динара, тужиоцима ББ и ВВ солидарно 3.589.630,29 динара, тужиљи ГГ 3.358.718,40 динара, и тужиоцима ДД и ЋЋ солидарно 2.561.022,78 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, утврђено да је тужени у целости стекао право јавне својине на кат.парц. ... КО ... уписаној код РГЗ СКН ... у ЛН бр. ..., површине 625м², што су тужиоци дужни да признају и трпе да тужени то право уписе код надлежне службе за Катастар непокретности и обавезан тужени д тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 1.087.266,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалог права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, утврђено је да је тужени у целости стекао право јавне својине на кат.парц. ... КО ... уписаној код РГЗ СКН ... у ЛН бр. ..., површине 625м² и обавезан да тужиоцима према њиховим сувласничким уделитема на наведеној кат.парцели исплати накнаду у висини тржишне вредности непокретности, која није формално експроприсана, већ је планским документом предвиђена за површину јавне намене – саобраћајницу и улицу и радњама туженог практично изузета из државине тужилаца, тако што се у природи користи као јавна површина – улица Динка Шимуновића у Петроварадину, па сходно одредбама Закона о јавној својини представља добро у општој употреби у својини јединице локалне самоуправе на чијој територији се налазе. На тај начин без спроведеног управног поступка експропријације, тужиоци су лишени права својине на непокретности, због чега је тужени у обавези да им исплати новчану накнаду као посебан вид заштите права на имовину, сходно члану 1. Протокола бр. 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема места одлучивању о посебној ревизији ради новог тумачења права, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.05.2023. године. Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије, одређује према вредности предмета спора односно главног захтева сваког од тужилаца засебно. Вредност предмета спора највишег побијеног дела правоснажне пресуде је 3.589.630,29 динара,

што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 30.681 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић